

Μικρή χαμένη μου Πατρίδα

Γη της χαράς και γη της πίκρας
γη των παιδικών μου χρόνων,
εσένα πλούσια δε σε προίκισαν οι Μοίρες
μ' άντρα Μουσών και σπήλαια να ενδαιτώνται
οι ερωτιάρεις των δασών και των νερών οι Νύμφες,
Εσένα με τη λύρα του δε σε τραγούδησε ο Απόλλωνας
δε σε δρασκέλισε ο Πάνας
βρωμιάρη κυνηγώντας έρωτα
μεσ' στους αγρούς και τα ρουμάνια
μ' αναγέλασμα και κωμικά φερσίματα
και του Διόνυσου τα δώρα άφθονα δε σε στόλισαν
ν' αντλήσεις βακχική χαρά με συντροφιά Σατύρους
μεσ' το χορό και το τραγούδι
Εσένα μονάχα τίμησαν
ο μοχθος και η έγνοια με το πικρό ψωμί τους
και διαβατάρης πότε-πότε κι' ο σεμνός
να σου στήνει έρωτας γαμήλια τραπέζια
λυτρωτική διέξοδο γυρεύοντας
μέσα στη ζάλη του χορού και το τραγούδι
στο φαγοπότι και τα τρελλά καμώματα.
Μονάχη σου παρηγοριά στις χεμωνιές
τα ξάγναντα τα λιοπεριχυμένα
και στα λιοπύρια του καλοκαιριού
τα βαθύσκωτα σου δέντρα
η γκαλερί σου πάντα πλούσια
σ' ανατολές και σ' ηλιοβασιλέματα
και συναυλίες σου μουσικές
ο βόγγος του ξωμάχου ο πικρός
και του βοσκού η φλογέρα
με τα γλυκά μακρόσυρτα βελάσματα προβάτων.
Τι να σου θυμηθώ, τι να σου πρωτοκλάψω
όλα εξωχρονικά κι' απόκοσμα
όλα στο νου μου έρχονται κι' όλα ανακυκλούνται,
σ' αυτές τις ώρες της γλυκειάς οδύνης
σ' αυτές τις ώρες της περιπλάνησης
μέσα στην περιπάθεια του νόστου
γη της χαράς και γη της πίκρας
γη των παιδικών μου χρόνων
μικρή χαμένη μου πατρίδα.

Τάκης Νικολαΐδης